

A gyereket elcserélő boszorkány

Anyai nagyapám korán elhunyt, ötvennégy éves korában. Többek között ügyesen tudott boronát kötni, csakhogy a boronavesszőért egész Hetény alá kellett mennie. Jó nagy kévét kötött a vesszőből, vállára vette és hazaindult. Meleg nyári nap volt, erősen megizzadt. Amikor hazaért, az volt az első dolga hogy vizet húzott a kútból és jót ivott. Másnapra belázasodott. „Leforrázta a tüdejét” mondta az orvos. Tüdőgyulladást kapott, amit akkor még nem tudtak gyógyítani, négy nap múlva meghalt.

Nos, ez a nagyapám részt vett a tizennégyes háborúban. Huszár volt. Valahol az olasz határszélen, egy tanyán szállásolták el őt meg a barátját. Igen ám, de a lovaknak nem volt mit enni. Szép holdvilágos este volt. Kértek a gazdától egy kaszát és kimentek a rétre kaszálni. Porcióba kötötték a friss szénát a lovaik részére, de amint közelítettek a házhoz, ott már égett a világ, és az egyik ablak alatt, egy kendőbe burkolt asszony nyújtott valamit befelé a nyitott ablakon, bentről meg nyújtottak valamit kifelé. No fellármázták a gazdát, és akkor derült ki, hogy a gazda felesége közben fiúgyermeket szült, azt akarta a banya kicserélni, csakhogy rajtakapták. A banya nagy szitkozódások közepette menekült a lánya nyomorék gyerekével, s közben azt kiáltotta nagyapámnak:

– Köszönd kutya az íletöd annak, ami a sarkantyúdban van!

Kíváncsi volt nagyapa mi lehet a sarkantyújába'. Leveti a csizmáját, nézi: hát kaszáláskor beleakadt egy négylevelű lóhere, ezért nem tudta átokkal sújtani a banya.